

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. София, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7633** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 19, ал. 8 от Правилника за приложение на Закона за собствеността и ползването на земеделски земи (ППЗСПЗЗ) във връзка с чл. 14, ал. 3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба на П. Б. Е. и Ц. И. П., в качеството им на наследници на М. и Ц. Н. депозирана чрез адв. А. В. срещу Решение № 4544 от 12.05.2022 г., постановено по гр. дело № 47741/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 173-ти състав, с което е оставена без уважение подадената от тях жалба с вх. № РД-12-05-10206/02.08.2021 г. на ОСЗ – 3. срещу Решение № Д395Г/07.07.2021 г. на Общинската служба по земеделие - 3..

Излагат се доводи за неправилност, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационно основание по чл. 209, т. 3 от АПК. Твърди, че съдът не е изследвал нито един факт за нищожност на решението, а само е щрихирал възможните хипотези на нищожност. Липсвали мотиви защо счита, че издаденото от Общинската служба по земеделие - 3. в [населено място] решение, е нищожно. Не е изследвал релевираните от тях доводи за нищожност, а именно, че в оспорения пред първоинстанционния съд акт се съдържали две отделни решения за обезщетяване. Излага доводи във връзка

законосъобразността на Решение № Д395Г/07.07.2021 г. на Общинската служба по земеделие – З., [населено място]. Моли се касационната инстанция да отмени първоинстанционното решение и вместо него да постанови друго с което да отмени Решение № Д395Г/07.07.2021 г. на Общинската служба по земеделие - З..

Касаторите, чрез процесуалния си представител адв. В., в проведеното открито съдебно заседание поддържа касационната жалба и моли решението на въззивния съд като неправилно и незаконосъобразно да бъде отменено. Не претендира разности
Ответникът по касация – Общинската служба по земеделие - З. [населено място], чрез процесуален представител адв. Й., оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Излага подробни доводи в депозиран по делото отговор на касационната жалба. Претендира разности.

Представителят на СГП счита решението на СРС за правилно, а подадената касационна жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното решение.

С обжалвания съдебен акт съдът е оставил без уважение подадената от П. Б. Е. и Ц. И. П., в качеството им на наследници на М. и Ц. Н. жалба с вх. № РД-12-05-10206/02.08.2021 г. на ОСЗ – З. срещу Решение № Д395Г/07.07.2021 г. на Общинската служба по земеделие – З.. За да постанови този акт, съдът от фактическа страна е констатирал, че с определение № 6247/11.10.2021 г. жалбата на П. Б. Е. и Ц. И. П. срещу законосъобразността на решението Общинската служба по земеделие – З., била оставена без разглеждане като просрочена и е прекратено производството по делото. С Определение № 707/27.01.2022г. по адм.д. № 12423/2021г. на АССГ, Х. касационен състав, актът на районния съд бил отменен, а делото му е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия. Административният съд е отбелязал в мотивите си, че действително подадената жалба е просрочена, но в нея се съдържа оплакване за нищожност на оспорения административен акт, което не е обвързано със срок (чл. 149, ал. 5 АПК]. Поради това съдът е следвало да се произнесе по довода за нищожност в жалбата, съответно по нейната основателност.

В горната връзка и с оглед изпълнение на указанията на касационната инстанция, които са задължителни по силата на чл. 226 от АПК във вр. с чл. 224 от АПК, СРС е разгледал жалбата относно изложените в нея доводи за нищожност на акта. Приел е, че оспореният съдебен акт е издаден от компетентен орган по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ в

изискуемата от закона писмена форма, като е подписан от лицата, участващи в състава на приелата го служба по земеделие Не се констатирани обстоятелства, които да обосновават наличие на съществени нарушения на съдопроизводствените правила и на приложимите материалните норми, включително такива, които да обуславят нищожност на оспорения акт. Приел е, че оспореният в настоящото производство акт има характер на решение по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ, с което ОСЗ определя правото на обезщетяване на собствениците, посочвайки стойността на обезщетението, като същото се определя "със земя и/или поименни компенсационни бонове", а доводът, че липсва решение по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ, тъй като именно това е актът, който е предмет на контрол в настоящото производство, приел за несъстоятелен. Посочил е, че мотивирането му по повод норми от ЗТПС /отм./ с оглед конкретиката на производството не било необходимо. Възприел е, че не се констатират обстоятелства, които да могат да обосновават наличие на несъответствие с целта на закона и превратно упражняване на власт от административния орган. Липсват пороци на оспорения административен акт с такава тежест, че да доведат до неговата нищожност. Напротив - същият е валиден и законосъобразен. По тези доводи първоинстанционният съд приел, че оспорения акт не е нищожен.

Така постановеното решение е правилно и законосъобразно.

При разглеждане на делото и при постановяване на съдебното решение СРС не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила, защото съдебното решение е постановено при анализ на писмените доказателства, събрани и приети в процеса, а крайните правни изводи са формирани и при правилно приложение на материалния закон.

Настоящата съдебна инстанция споделя правните изводи на първоинстанционния съд за липса на нищожност на оспорения административен акт, като намира за неоснователни касационните доводи за отмяна на съдебния акт, тъй като по съществото си същите касаят релевирани доводи за незаконосъобразността на акта.

В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаван. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед тежестта на порока, от който е засегнат, и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породят правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаваност: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на

волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

Правилен и законосъобразен е изводът на съда, че оспорения акт на ОСЗ е със съдържанието на такъв по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ за определяне на правото на обезщетение на собствениците при условията на чл. 10б и чл. 10 от ЗСПЗЗ (относима към казуса). Касационната инстанция споделя изводите на съда, че актът е издаден от компетентен орган, в изискуемата за това форма и същият е подписан от лицата участващи в състава на комисията. С оглед на това и предвид извършената пълна и всестрана проверка от страна на първоинстанционния съд, касаеща компетентността на органа, издал оспорения акт, спазването на установената писмена форма, спазването на правилата при издаването му, които биха повлияли на самото волеизявление, на оспорения акт, настоящият касационен състав, намира, че правилно от СРС е прието, че административния акт не е нищожен.

Изложеното мотивира съда да остави в сила обжалваното решение.

По разноските по производството:

При този изход на делото право на разноски притежава ответника по касация, на който следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4544 от 12.05.2022 г., постановено по гр. дело № 47741/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 173-ти състав, с което е оставена без уважение подадената от П. Б. Е. и Ц. И. П., в качеството им на наследници на М. и Ц. Н. жалба с вх. № РД-12-05-10206/02.08.2021 г. на ОСЗ – З. срещу Решение № Д395Г/07.07.2021 г. на Общинската служба по земеделие – З..

ОСЪЖДА П. Б. Е. и Ц. И. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. А. В. да заплатят на Общинската служба по земеделие – З. сумата от 500 лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

